

Arrest

nr. 79 156 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, waarbij hij zich beriep op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij actualiseerde die aanvraag op 12 december 2009. Het bestuur verklaarde die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bij beslissing van 16 juni 2011. Er wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 19 oktober 2010 deed verzoeker te

Antwerpen een huwelijksaangifte. Op 20 oktober 2010 stelde de stad Antwerpen m.b.t. verzoeker een meldingsfiche op met betrekking tot een voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk. Op 10 december 2010 huwde verzoeker te Guercif (Marokko), bij vertegenwoordiging door zijn broer, met Z. B. Op 16 februari 2011 nam de stad Antwerpen een voorlopige beslissing tot weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Op 3 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12 bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd door de stad Antwerpen onontvankelijk verklaard (bijlage 15ter) omdat verzoeker niet beschikte over een paspoort of visum. Op 12 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, die op 3 november 2011 onontvankelijk werd verklaard. Die beslissing werd met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 21 december 2011.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met Mevrouw [Z. B.]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt;

De overige elementen (dat betrokkene een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, geen feiten tegen de openbare orde zou gepleegd hebben, werkwillig zou zijn, Nederlands wenst te leren en de vermeende schending van art; 3 en 8 EVRM) behoren tot de gegrondheid en deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.”

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Genomen van de schending van het artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, het artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 met betrekking tot de formele motivering van de administratieve handelingen, het artikel 8 van het EVRM, in samenhang gelezen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout. Doordat. De bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout door te stellen dat de relatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt; Terwijl Volgens de bepalingen uiteengezet in bovenvermeld middel moet de administratie haar beslissing steunen zowel in feite als in rechte. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ». Het artikel 2 van de wet van 1991 verheft tot principe dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed. Daarenboven stipuleert het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. » Bijgevolg moet de motivering inderdaad formeel en adequaat zijn. Volgens het principe van een goede administratie, en meer bepaald het principe van voorzichtigheid, moet elke administratie een concreet, compleet, loyaal en serieus onderzoek voeren van de omstandigheden van de zaak; zij moet de feiten met de nodige nauwgezetheid onderzoeken, de nodige inlichtingen winnen bij het nemen van de beslissing en alle elementen van het dossier in overweging nemen, teneinde de beslissing met kennis van zake te nemen en dit na alle elementen nuttig voor de behandeling van de zaak verzameld te hebben (J.JAUMOTTE, «Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999. p.687). In casu stelt verwerende partij dat de aanvraag van verzoeker niet ontvankelijk verklaard kan worden daar zijn relatie met Mevrouw Zerrad geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem belemmert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verzoeker is echter reeds in het huwelijk getreden met Mevrouw [Z.] op 10.12.2010 met wie hij sindsdien samenwoont (bijlage 2). Van een relatie zonder te beantwoorden aan de basisvoorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15. 12.1980 is

bijgevolg in casu geen sprake. De relatie werd geofficialiseerd door het huwelijk van 10.12.2010. Dit werd zowel door verzoeker als Mevrouw [Z.] verklaard naar aanleiding van de processenverbaal van verhoor van Mevrouw [Z.] en verzoeker dd 07.06.2011 (bijlage 3). Verzoeker keerde hiervoor niet persoonlijk terug naar Marokko daar hij een regularisatieaanvraag lopende had maar werd door zijn broer vertegenwoordigd, wat zijn onmogelijkheid het Belgisch grondgebied te verlaten bevestigt. Door te stellen dat verzoeker de intentie heeft in het huwelijk te treden doch geen rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds gehuwd is, heeft verwerende partij nagelaten het dossier in zijn geheel te bestuderen bovenop het feit dat de individuele situatie van verzoeker niet afdoende onderzocht werd. Verwerende partij begaat daarenboven een manifeste beoordelingsfout door het over een relatie en geenszins een huwelijk te hebben en door te stellen dat verzoeker niet beantwoordt aan de basisvoorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het gebrek aan een grondig onderzoek van de zaak is des te meer onaanvaardbaar daar de gevolgen van de bestreden beslissing voor het minst ernstig zijnde gegrondheid van het dossier wordt geenszins onderzocht en aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daarenboven bepaalt het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat eenieder het recht heeft op het respect van zijn privé en familiaal leven en hier slechts van kan worden afgeweken indien noodzakelijk voor het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit houdt in dat de afwijking gesteund is op een dringende noodzakelijkheid en proportioneel is met het nagestreefde doel. In casu zou de schending van het privé -en familiaal leven van verzoeker, wiens echtgenote en vele familieleden op het Belgisch grondgebied verblijven en die zijn hele sociaal netwerk in België heeft opgebouwd veruit het strikt noodzakelijke te boven gaan teneinde het door verwerende partij nagestreefde doel te verwezenlijken. Naast de manifeste beoordelingsfout en de schending van de motiveringsplicht, schendt verwerende partij het artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing. Bijgevolg moet de bestreden beslissing die de bovenvermelde bepalingen schendt nietig worden verklaard.”

2.2. Verzoeker betoogt: *“Door te stellen dat verzoeker de intentie heeft in het huwelijk te treden doch geen rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds gehuwd is, heeft verwerende partij nagelaten het dossier in zijn geheel te bestuderen”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd: *“dat het inderdaad zo is dat verzoeker sedert geruime tijd in België verblijf houdt en hij de intentie heeft om in het huwelijk te treden”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2010 te Antwerpen een huwelijksaangifte deed. Op 20 oktober 2010 stelde de stad Antwerpen aangaande verzoeker een meldingsfiche op met betrekking tot een voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk. Op 10 december 2010 huwde verzoeker in Marokko, bij vertegenwoordiging door zijn broer, met Z. B. Op 16 februari 2011 nam de stad Antwerpen een voorlopige beslissing tot weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

De aanvraag van verzoeker dateert echter van 17 augustus 2011. Verzoeker kan derhalve de verwerende partij niet verwijten dat zij de elementen die verzoeker zelf heeft aangevoerd in de aanvraag te betrekken in de bestreden beslissing.

Het gegeven van het huwelijk doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker nog steeds de wettelijk voorziene procedure voor gezinshereniging dient te volgen. Dat verzoeker meent dat hij voldoet aan de basisvoorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, ontslaat hem niet van de verplichting zulks aan te tonen. Het Marokkaanse huwelijk van verzoeker werd niet erkend.

De vraag of het om een “relatie” dan wel een “huwelijk” gaat, heeft geen invloed op de strekking van de bestreden beslissing. Zowel in het geval van een duurzame relatie als van een huwelijk dient de geëigende procedure gevolgd te worden, via een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Aldus blijft het motief dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker hiervan vrijstellen, onverkort gelden. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Hij blijft enkel benadrukken dat hij gehuwd is, zonder verder uiteen te zetten waarom dit niet-erkende huwelijk hem zou vrijstellen van de wettelijke voorwaarden om op grond hiervan een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Het is niet kennelijk onredelijk te eisen dat een aanvraag geschiedt via de daarvoor voorziene wettelijke procedure, daar dit het bestuur juist toelaat na te gaan of voldaan is aan de wettelijke voorwaarden voor de inwilliging van de aanvraag. Verzoeker voert overigens geen enkel element aan waarom het hem niet mogelijk zou zijn om zijn aanvraag via de geëigende procedure in te dienen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verwerende partij erkent in de nota dat verzoeker is gehuwd. Er moet worden besloten dat er een gezinsleven bestaat tussen de verzoeker en zijn echtgenote.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting: Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2010 een huwelijksaangifte deed te Antwerpen. Op 20 oktober 2010 stelde de stad Antwerpen m.b.t. verzoeker een meldingsfiche op met betrekking tot een voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk. Op 10 december 2010 huwde verzoeker te Guercif (Marokko), bij vertegenwoordiging door zijn broer, met Z. B.

Verzoeker voert geen hinderpalen aan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC